

[Hækkerup.]

skal ydes, at der gennemgaaende ikke bliver ydet mere i Hjelpekassehjælp end nødvendigt. Men man ved jo ogsaa, at Hjelpekasseudgifterne falder yderst forskelligt paa Kommunerne, efter som Befolkningen er sammensat, og det vil igen sige efter som Erhvervsmulighederne i den paagældende Kommune er. De ubemidlede Kommuner faar de største Hjelpekasseudgifter, og derfor er det ud fra en almen Betragtning i høj Grad uretfærdigt, at Staten ikke skal yde et større Bidrag til Hjelpekasserne, thi hvis Kommunerne skal afholde Udgifterne, bliver Resultatet jo, at der skabes Ulighed mellem de Skattebyrder, der kommer til at hvile paa Skatteyderne i de enkelte Kommuner. Hvor meget skal da Staten yde? Ja, efter den gældende Lov skulde Staten egentlig yde en Trediedel, men for det Finansaar, vi her behandler, vil Staten, hvis der ikke bliver vedtaget ekstraordinær Forhøjelse, kun komme til at yde saadant noget som $\frac{1}{70}$ af Kommunernes Udgifter til Hjelpekassen, og saa vidt jeg i en Fart kan regne ud, vil Resultatet, hvis det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts Tanke, at forhøje Statens Tilskud til 750 000 Kr., bliver gennemført, blive, at Staten kommer til at yde omkring $\frac{1}{30}$, maaske $\frac{1}{28}$, af de kommunale Hjelpekasseudgifter, men det er jo i Virkeligheden et saa lille Bidrag, at der ikke er ret megen Mening i det.

Til det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen og for øvrigt ogsaa til hans Meningsfæller, der har udtalt sig om dette Spørgsmaal ved andre Lejligheder, vil jeg gerne sige, at det møder ikke mig at høre de højt teoretiske Betragtninger og almindelige Talemaader, der bliver fremsat, naar der ikke staar nogen Realitet bagved, og det forekommer mig, at det er en mærkelig Form for Logik, man anvender fra Retsstatspartiets Side. Man taler fra denne Plads jævnlig om de store Ulykker, som de daarligere Boligforhold, Fattigvæsenet o. s. v. forarsager — det er Udtalelser, som vi alle er enige i —, men naar Talen er om et Forslag, selv kun et lille Forslag, der skal afbøde de værste af den Slags Skavanker, er Retsstatspartiet som Regel ikke hjemme. Nu stod det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen her og talte om sin Sympati for de fattige, talte om, hvordan Fattigvæsenet

virker ødelæggende og nedbrydende. Men samtidig med, at han gør dette, erklærer han, at han ikke kan gaa med til et lille beskedent Forslag, som har til Formaal at afbøde nogle af Fattighjælpens værste Følger. Det er en saa mærkelig Form for politisk Taktik, at jeg ikke kan forstaa den.

Det ærede Medlem anførte, at Hjelpekasserne kunde blive misbrugt, bl. a. til at betale Husleje til Husværter. Jeg ved ikke, om det er et Misbrug, men jeg ved præcis, at hvis ubemidlede Lejere ikke betaler deres Husleje, bliver de sat ud, og naar de bliver sat ud, maa Kommunen tage sig af dem gennem Fattigvæsenet, enten betale en Lejlighed for dem eller selv skaffe dem en Lejlighed. Saadan er Stillingen. Ved at nægte at hjælpe ubemidlede Mennesker til at faa Huslejahjælp uden Fattighjælps Virkninger bidrager man ingenlunde til at forhindre Misbrug. Derfor vilde jeg ønske, at Partiet med det flotte Navn vilde anvende lidt færre smukke Talemaader herfra og derimod vise Tilbøjelighed til lidt mere praktisk Handling i Retning af at afbøde de sociale Onder, som vi alle ved at Samfundet lider af.

Krag: Det gør ganske sikkert alle, der sætter Pris paa den højtærede Socialminister — og det er der utvivlsomt mange, der gør — ondt at høre, at han nu er begyndt at blive betænkelig ved den høje Stilling, han har overtaget. Han er betænkelig, siger han, ved at være Socialminister. Desværre, — Betænkelighederne er indtraadt en Postdag for sent, for jeg kan forsikre den højtærede Minister for, at vi er mange, som, da han paatog sig den Gerning, nærede Betænkelighed, fordi vi forstod, at han herved paatog sig en Opgave, som vi alle kunde se var uløselig — desværre, den højtærede Socialminister begynder først nu at faa Øje derfor. Thi hvad var det, han paatog sig? Det var dette: at indfri alle de Løfter paa det sociale Omraade, som hans Meningsfæller havde afgivet, men hvori jeg erkender, at han selv havde en forholdsvis ringe Del. Han paatog sig at indfri disse Løfter, uden at der var sikret ham de fornødne Midler dertil eller uden selv at kunne anvise dem. Jeg kan derfor godt forstaa, at Betænkelighederne begynder at vaagne. Men jeg maa maaske have Lov til at bruge det kendte